

عنوان مقاله:

کاوشی در تعادل سبک شناختی ترجمه ی عبدالرحمان جامی از تائیه ابن فارض

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های ترجمه در زبان و ادبیات عربی، دوره 12، شماره 27 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

نرگس انصاری - دانشیار، گروه زبان و ادبیات عربی، دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)، قزوین، ایران

زهرا سلیمی - دانش آموخته دکتری زبان و ادبیات عربی، دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)، قزوین، ایران

عبدالعلی آل بویه لنگرودی - دانشیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)، قزوین، ایران

خلاصه مقاله:

در میان ترجمه انواع متون، ترجمه شعر به سبب ویژگی های زیبایی شناسانه خود که همسو با معنا و مفهوم آن است، امری دشوار و نیازمند دقت نظر ویژه است؛ زیرا شعر جنبه های متعددی از معنا را به مخاطب القا می دهد که به راحتی قابل انتقال به زبان دیگر نیست. علاوه بر این، با توجه به اینکه ایجاد تعادل در تمام سطوح متن مقصد برای ارائه متنی برابر و همتا با متن مبدا امری ناممکن است و در موارد بسیاری سبب نارسایی در معنا و مفهوم عبارات می شود، بازآفرینی ادبی، رویکردی است که انتظار می رود در ترجمه منظوم یک شعر مورد توجه قرار گیرد. بنابراین، بررسی اشتراکات و تفاوت های اثر منظوم جامی از تائیه ابن فارض در زمینه های معنایی، صوری و زیبایی شناسی و نحوه انتقال معانی ابیات عربی به زبان فارسی به صورت منظوم هدفی است که این پژوهش تلاش دارد با استفاده از روش توصیفی- تحلیلی به بیان آن بپردازد. با توجه به اشتراکات بارز شعر جامی با تائیه ابن فارض در سطح واژگانی، آوایی و بلاغی اثر جامی را یک ترجمه وفادار به متن مبدا می دانیم که شاعر در این ترجمه خود به دنبال آفرینش ادبی برای القای اثری مستقل ادبی به زبان فارسی نبوده است. در واقع ملزم بودن او بر سرودن شعری در حرف روی مشترک قافیه، می تواند عامل این امر باشد؛ به عبارتی تکرار حرف تاء، مترجم را بر آن داشته تا در بسیاری از ابیات عین واژه عربی قافیه را در متن فارسی تکرار کند که این امر سبب ابهام معنا در ابیات بسیاری شده که نشان از وفاداری مترجم به متن مبدا است.

کلمات کلیدی:

ترجمه، تعادل، بازآفرینی، شعر جامی، تائیه ابن فارض

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1635383>

